

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 1.000
Letna naročnina L 2.000
Letna inozemstvo L 3.000
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XVI. - Štev. 13 (786)

Gorica - četrtek 26. marca 1964 - Trst

Posamezna številka L 40

Gospod je res vstal!

ZGODOVINSKA DEJSTVA

Stvari, ki so, dogodke, ki se godijo, spoznam, ker vidim, slišim, primem. Kar je drugod, kar se vrši drugod, zvem po sporočilu. Človek mi pove, ki pride od tam. Pišejo časopisi. Oznanja radio, televizija, slika, fotografija.

Po treh čutih spozna torej moj duh, kar je ali se godi zunaj mene: po vidu, sluhu, tipu, pa tudi po vonju in okusu.

Kar se je zgodilo, to je zgodovinske dogodke, zgodovinska dejstva, spoznam, vem zanje po sporočilu. To sporočilo mi dajo spomeniki, zgradbe, v skale vsekane, na pergament, v kodeksih pisana poročila. V določenih prilikah zadostuje trdno ustno izročilo, ki prehaja iz roda v rod. Da je n. pr. hišo sezidal očetov ded, da je po tej zasebni poti vozil že dedov ded, da je sosedov stric prikupil vinograd, priča pripovedovana beseda iz roda v rod. Mnogo krat da potrjuje tudi zemljiška knjiga.

Kdor zavrača zgodovinske viře, zgodovinska poročila, zgodovinske priče, ne more od preteklosti nič zvedeti. Potomcem tudi nič dati ne more, nič jih poučiti. Za potomce bo, kakor da ni živel, nič delal. Niti prazen dim ne bo ostal zanje, v primeru seveda, da se držimo njegovega načela, po katerem zgodovinskim sporočilom ni kaj verjeti.

Da je živel Napoleon, vem iz zgodovine. Naši strici, starši pa so zvedeli od onih, ki so se pod Napoleonom služili. Saj ste brali ali poznate »Spomine starega Slovenca«, Andreja Pajka, ki je bil Napoleonov vojak in se bojeval pod njim na Ruskem. 76-leten je spomine izročil Josipu Jurčiču. Kdor taji zgodovinske viře, ne more vedeti, da je živel Napoleon.

JEZUS KRISTUS JE ŽIVEL

Osrednja, centralna osebnost v zgodovini in življenju človeštva je učlovečeni Sin božji, Jezus Kristus.

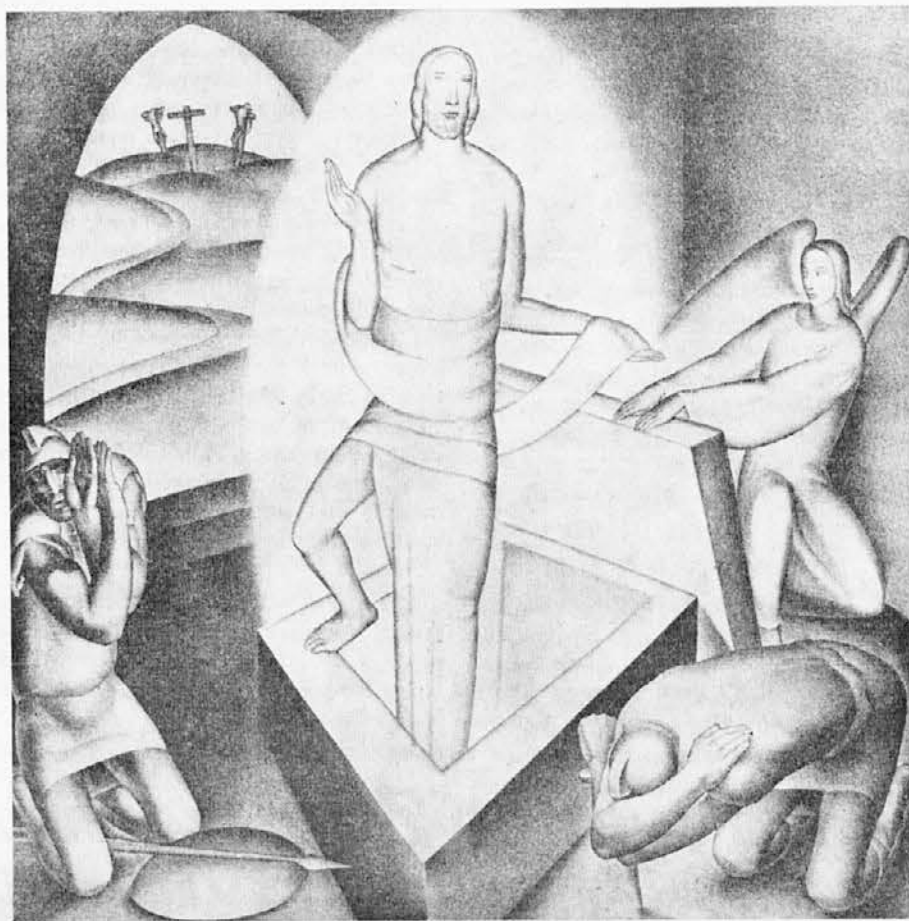
Jezus ni iz pravičnega časa, ne iz temne davnine. Živel je in deloval v zgodovinskem času. V času, ko je bil tedaj znani svet vladan po rimskem pravu. To pravo še sedaj študirajo na univerzah: podlaga je vsem drugim zakonikom, Justinijanovemu (iz 6. stoletja), Napoleonovemu (iz 19. stoletja) in vsem modernim državnim zakonikom. Živel je v času raznih filozofskih šol in vojskovodij. Slovestvo je bilo tedaj zelo razširjeno. Imeli so tudi urejeno štetje let. Ni torej živel med nevednimi in neizobraženimi Čulufakri ali Bušmani. Ni Jezus pravični junak, ki naj bi bil živel nekeje in nekoč, ko je nekdo na severni polobli ali južnem tečaju telebnil z jelke na tla. Nasprotno, Jezus je resnična zgodovinska oseba in osebnost.

O njem priča nepretrgano ustno izročilo od apostolov in njihovih učencev ter prvih kristjanov skosi vsa naslednja stoletja do današnjega dne.

Ustno izročilo ni prazen nič. Bog ohranja po njem in z njim versko resnico enako učinkovito kot po zapisani besedi. En primer! Na Japonskem je sv. Frančišek Ksaverij oznanjal katoliško vero od leta 1549 do l. 1552. Oblast je začela nato to vero preganjati. Seje po tristo letih je bilo dovoljeno katoliškim misijonarjem spet stopiti na japonska tla. Skrivni japonski katoliki, ki so od roda do roda po ustnem izročilu ohranjali katoliško vero, so pristopili k njim. Vprašali so jih, ali častijo Devico Marijo, Mater božjo, ali imajo za poglavarja svetega očeta v Rimu, ali so neporočeni? Te spoznavne znake so imeli od sv. Frančiška Ksaverija. Ko so misijonarji veseli priznali, da je vse tako kot sprašujejo, so se jim ti Japonci navdušeno odkrili, da so katoliki!

O Jezusu pričajo pisari zgodovinskih virov, štirje evangeliji. Pisali so jih: apostol Matej, Marko, Petrov učenec, Luka, učenec sv. Pavla, in Janez, apostol. Sv. Luka je temu dodal še Apostolska dela, poročilo o rasti mlade Cerkve med Judi in pogani.

O Kristusu pričajo nadalje listi apostolov. Ohranjenih jih je dvajset, 14 Pavlo-

Tone Kralj: KRISTUS JE VSTAL

Vsem naročnikom, sodelavcem, bralcem in pospeševalcem našega lista želimo milost duhovnega vstajenja s Kristusom in v jutru velikonočnega praznika združenje z Njim, ki je dejal sam o sebi: Jaz sem življenje in vstajenje!

UREDNIŠTVO IN UPRAVA
»KATOLISKEGA GLASA«

JEZUS KRISTUS JE RES UMRL

To nam poročajo zgodovinski viri, predvsem evangeliji, Apostolska dela in apostolski listi.

Potem, ko ga je Pilat dal bičati, ga je dal pribiti na križ na Kalvariji, rimski stolnik mu je pa prebodel srce s sulico.

Rimljani so trupla križanih puščali na križih, dokler niso razpadla. Cesar Avgust pa je dovolil, da so smeli svojci sneti trupla umrlih in jih dostojno pokopati. Tega se je poslužil Jožef iz Arimateje, ki je bil učenec Jezusov. Prosil je Pilata za Jezusovo truplo. Pilat se je začudil, da bi bil Jezus že mrtev. Poklical je stotnika, ki je Jezusu prebodel srce. Ko je od njega dobil uradno zadnjo, da je Jezus že mrtev, je izročil truplo Jožefu. Ta ga je pokopal v nov, v skalo vsekane grob. Tega si je bil Jožef, ki je bil ugleden član velikega zhora, zase pripravil.

Da je Jezus res umrl, poroča že imenovani judovski zgodovinar Jožef Flavij. Piše, da je Jezusa Pilat obsodil na križ.

Poroča tudi rimski zgodovinar Tacit. On piše: »Kristus je bil po Ponciju Pilatu obsojen na smrt.«

Vsak petek nas spominja na Jezusovo trpljenje in smrt. Zato je ta dan tudi post. Pilatovo krivično obsodbo, ves krivični proces so hoteli ali hočejo zadnji čas pošteno Judje obnoviti. Hočejo popraviti krivični Pilatov pravdorek, ki je iz strahu pred judovsko druhaljo napravil tak nezasišan justični umor. Radi bi tudi oprali svoj narod tega zgodovinskega madeža. Le počemu vsa ta prizadevanja, če Jezus ni živel, trpel in umrl?

Protestantski profesor Paulus († 1851) je pa začel trditi, 1800 let po Jezusovi smrti, da je bil Jezus le navidezno mrtev. Ko so ga pa položili v grob, naj bi ga bil hlad kamnatega groba tako osvežil, da se je spet zavedel. — Hm! Ta Paulus bi se bil prav lahko pobratil z Jurčičevim Krjavljem!

JEZUS KRISTUS JE VSTAL IZ GROBA TRETJI DAN

O tem pričajo zgodovinski viri, predvsem evangeliji, pa tudi Dejanja apostolov in apostolski listi.

Dragim slovenskim vernikom!

Milost in mir vstalega Zveličarja naj bo z vami vsemi!

V teh svetih dneh ste zopet poživili svojo vero ob mislih na skrivnosti velike noči ter v svetih zakramentih dobili moči za pristno krščansko življenje.

Vsakemu izmed vas pošiljam svoj očetovski pozdrav in prisrčno velikonočno voščilo:

Bog moči in upanja naj bo v vaših srcih, vaših družinah in vaših krajih in vaseh!

Bodite močni v veri! Živite pravo krščansko življenje v ljubezni do Boga in do bližnjega, hodite za Kristusom, poslušajte sv. Cerkve in bodite njeni zvesti otroci!

V zameno za vse to pa boste deležni svetega veselja, ki ga daje velika noč, in božji blagoslov vas bo spremljal v življenju. Zanj vedno prosim, da bi se razlil na vas vse, duhovnike in vernike, moške in ženske, odrasle in mladino, ter obrodil sadove moči in enotnosti, ljubezni in miru.

Gorica, velika noč 1964

✠ ANDREJ, nadškof

Evangeliji poročajo: Ko so Jezusa pokopali, je Pilat drugi dan, na zahtevo farizejev, dal grob zapečatiti in predenj postavil stražo (Mt 27, 60 sl.). Tretji dan, to je na nedeljo, so zgodaj zjutraj šle pobožne žene h grobu, da bi mazile Jezusovo telo. V petek namreč, po postavi, ni bilo več časa. Zene je skrbelo, kdo jim bo odvalil kamen od groba. Bil je namreč silno velik. Ko pridejo do groba, je bil kamen že odvaljen (Mr 16, 14). Tam zagledajo dva angela v bleščečem oblačilu. Prestrašijo se. Pa jim rečejo angela: »Ne bojte se! Iščete Jezusa Nazareškega? Ni ga tukaj. Vstal je. Spomnite se, kaj vam je povedal, ko je bil še v Galileji, da mora biti križan in tretji dan vstati.« Zene so hitele to veselo vest povedat apostolom (Lk 24, 1 sl.). Na poti jim pride naproti Jezus sam in jih pozdravi. Zene pristopijo, mu objamejo noge (na katerih so bile rane od žebeljev) in ga molijo (Mt 28 sl.). Apostoli ženam niso verjeli. Te vesti so se jim zdele kot blodnja (Lk 24, 11). Tekla sta pa Peter in Janez h grobu. Našla sta grob odprt, v njem pa le povoj in prt, ki ga je imel Jezus na glavi (Jan 20, 3 sl.). Ko se je Peter vračal v mesto, se mu je na poti prikazal Jezus. »Gospod je res vstal in se prikazal Simonu« (Lk 24, 34). Potem se je prikazal še isti dan Mariji Magdalen (Jan 16, 9) in učencema na poti v Emavs (Lk 24, 13 sl.).

Ta dan, to je tretji dan, sedaj ga imenujemo veliko noč, so bili apostoli zvečer zbrani v sobi zadnje večerje. Duri so imeli zaprte iz strahu pred Judi, pred farizeji. Bali so se, da tudi nje ne zaprejo, bičajo ali celo obsodijo na smrt. Pri zaprtih durih stopi Jezus mednje in jim reče: »Mir vam bodi! Jaz sem, ne bojte se!« Mislili so, da vidijo duha. Pa jim reče: »Kaj ste preplašeni in zakaj vam vstajajo dvomi v srcih? Poglejte moje roke in noge, da sem jaz sam. Potipljite in pogledajte, zakaj duh nima mesa in kosti, kakor vidite da imam jaz.« Potem je z njimi jedel kos pečene ribe. (Lk 24, 36 sl.; Jan 20, 19, 20)

Apostol Tomaž na velikonočni večer ni bil z apostoli. Ko so mu povedali, da je Jezus vstal in k njim prišel, je rekel: »Ako ne vidim na njegovih rokah znamenja žebeljev in ne položim svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval.« Čez osem dni (to je na našo belo nedeljo) so bili apostoli spet v sobi zadnje večerje, z njimi tudi Tomaž. Jezus pride pri zaprtih vratih, stopi v sredo in reče: »Mir vam bodi!« Potem reče Tomažu: »Deni svoj prst semkaj in pogledaj moje roke; podaj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren!« Tomaž se je prepričal, da je Jezus res vstal, da je živ in je vzkliknil: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu reče: »Ker si me videl, veruj; blagor tistim (namreč učencem, ki so jim apostoli to povedali), ki niso videli in so verovali.« (Jan 20 sl.)

V Apostolskih delih poroča evangelist Luka, da se je Jezus učencem »po svojem trpljenju tudi živga izkazal z mnogimi znamenji, ko se jim je štirideset dni prikazoval in jim govoril o božjem kraljestvu.« (Apd 1, 3)

In apostol Pavel v 1. listu Korinčanom piše, »da je Kristus za naše grehe umrl, ... da je bil pokopan in da je tretji dan vstal ... in da se je prikazal Kefu (= Petru) in potem dvajsterim; potem se je

prikazal več kot petsto bratom (= učencem) hkrati, izmed katerih je še zdaj večina živih.« (1 Kor 15, 3 sl.)

Kaj bi moral Jezus še narediti, da bi bolj prepričevalno dokazal svoje vstajenje? Apostoli, učenci so ga videli, slišali, govorili z njim, so se s tipom prepirali, da ni duh, da ima meso in kosti, da ima rane, ki jih je ohranil na rokah in nogah in desni strani. Kaj bi še moral storiti? Ali naj bi mu bili morali prešteti vse kosti? Morda ga stehatiti?

Apostoli so bili do dna duše prepričani, da je Kristus res vstal. Zato je izginil iz njihovih src vsak strah. Postali so pogumni. Prej boječi so zbežali, bili potrti, se čutili poražene. Zdaj, po vstajenju, pa jih je obšel pogum, začeli so javno oznanjati Jezusa, da je Odrašenik in Sin božji! Če so se prej bali zafrkljive besede in očitkov, so zdaj mirno sprejemali nase bičanje, se dali zapirati in bili pripravljeni sprejeti mučeniško smrt za svojega Gospoda.

Med prvimi kristjani je bilo dejstvo, da je Jezus Kristus vstal, tako znano in razširjeno, da je opostolom, ko so oznanjali Kristusov nauk, prav vstajenje Jezusovo veljalo za poglavitni dokaz, da je krščanska vera res prava. (glej Apd 2, 24; 17., 3; 1 Kor 15, 14 sl.)

Judovski zgodovinar Jožef Flavij tudi piše, da je Jezus tretji dan vstal in se je učencem živ prikazal.

Nedelja je stalen spomin na Jezusovo vstajenje. Prej je bil sedmi dan dan počitka in Gospodov dan sobota. Ker pa je Jezus vstal prvi dan po soboti, na našo nedeljo, iz groba, so že prvi kristjani smatrali to za namig, naj praznujejo ta dan kot Gospodov dan, kot dan počitka in molitve.

Vsako leto praznujemo zato tudi z veliko slovesnostjo in notranjim veseljem od prvih časov dalje spomin Jezusovega vstajenja, našo veliko noč.

Dokazov za Jezusovo vstajenje je torej na pretek. V njih živimo in se giblamo in smo. Pomilovanja vredni so tisti, ki se zamotavajo v pajčevine svoje domišljavosti, pa tudi negotovosti in se proglašajo za neverne. Po slovensko bi rekli o njih: Muhe lovijo, slone pa spuščajo! Toda sonca se na ta način ne da zbiti z neba!

Po prvi svetovni vojni je brezverski ruski komisar za prosveto Lunačarski († 1933) govoril na velikem zborovanju proti »zastareli«, to je krščanski veri. Meneč, da je vse prepričal, je milostno dovolil, da lahko tudi drugi povedo svoje mnenje. Dvignil se je mlad duhovnik. Stopil na oder. Lunačarski mu je dovolil govoriti le pet minut. Niti toliko ni duhovnik potreboval. Zaklical je: »Hristos voskresel! - Kristus je vstal!« Kakor en sam mož se oglašila vsa množica, kljub tajni policiji: »Vo istinu voskresel! - V resnici je vstal!« — Lunačarski je doživel popoln poraz. Osramočen se je umaknil.

Kriki brezvernih vpiljavov proti Kristusu vstajenju so kot poraženo kričanje Lunačarskega. Izobilje zgodovinskih prič za Jezusovo vstajenje so pa kot zmoglaslave verne množice, ki se ponavljajo iz leta v leto, je vedno novo, vedno doživeto, vedno zmagovito.

Kajti v tem zmagoslavju je obseženo radostno spoznanje: Kristus je vstal, vstali bomo tudi mi!

S. Gr.

Premišljevanje za veliki teden 1964

VELIKI ČETRTEK

Ti si vedno sam v tabernaklju.

Mi smo na cestah, v hiši, v šoli, v uradu. Ti si med nami in vendar si ločen od nas — ločen zaradi naše skope ljubezni, ki Te ne razume.

In vendar, če bi Tvoje zapovedi bile življenje med Tvojimi brati, bi ne čutili, da Te zapuščajo, ko gredo iz cerkve: ceste in tabernakliji bi imeli eden in isti iztok — božje kraljestvo med ljudmi.

Hrani nas, o Gospod, vsako jutro s svojim Telesom, pa tudi onemčaj nas, da bo kmalu prišla ura, ko nas bo v vsakem trenutku našega življenja lahko hranila Tvoja navzočnost med nami.

VELIKI PETEK

Samo enega prijatelja imam na zemlji:

Jezusa Križanega in Zapuščenega. Nimam drugega Boga razen Njega. V Njem so vsa nebesa s presveto Trojico in vsa zemlja s človeštvom.

Zato je moje samo to, kar je Njegovo in nič drugega.

Njegova je vesoljna bolečina, zato tudi moja.

Moja je bolečina, ki me stiska v tem trenutku. Moja je bolečina duš, ki so mi blizu, ki prestajajo zapuščenost, pregnanstvo, ločitev, ki doživljajo obup in malodušje. Vsem tem bom lahko posušil reko muk v moči združenja z mojim vsemogočnim Prijateljem.

Moje življenje bo kot ogenj, ki povžije to, kar mora odpasti in prečisti resnico.

Ali se ti ne zdi, da je danes molčeča Cerkev kot ogromen skrivnostno križani Jezus, ki vpije: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?«

VELIKA SOBOTA

Jezus ni rekel samo: »Žena, glej Tvoj sin!«, ampak tudi obrnjen k Janezu: »Glej, tvoja Mati!«. Iz tega razumemo, da je Jezus na isti način, kot je izročil Mariji človeštvo, pokazal tudi vsakemu človeku Mater.

In kot sinovi se moramo obračati k Njej. Ne samo kot sinovi, ki občudujejo in posnemajo, ampak, ki pomagajo, delijo, sodelujejo, so podložni, trpijo in zmagojevo v bojih, ki jih mora vojevati na zemlji v vseh stoletjih. Ona, ki je bila predstavljena človeštvu kot Zena, ki bo kači glavo strla.

Biti moramo vredni Njeni sinovi in kolikor je v naših močeh, sposobni za naloge, ki nas čakajo, tako daleč, da postanejo naše Njene skrbi za toliko drugih sinov, tako daleč, da postanemo skoraj Njene roke na tej zemlji, tako daleč, da se bo lahko tudi o nas reklo: »In Janez jo je vzel k sebi«.

Marijin doprinos k odrešenju je bil predvsem doprinos življenja, molčanja in solz in ne toliko doprinos del, besedi ali hrupa.

(Iz knjige »Premišljevanja« Kjare Lubič, založba »Novo Mesto«, Rim, Muenchen, Paris, New York, San Paolo)

Naš župnik

Ce župnik po smrti pride v pekel, je za to odgovoren sam in je to zadeva, ki se le njega tiče. Če pa doseže nebesa, jih doseže iz dvojnega razloga: za dobrote, ki jih je v življenju delil, in za vse slabo, ki so ga o njem govorili. Župnik je kakor sodnik pri nogometni tekmi: pa četudi je najboljši, v vseh ozirih neoporečen in pravičen, vedno se bo našel kdo, ki mu bo vrgel v obraz: Prodanec!

Župnik je kakor jutranja glasba: nekdo si želi, da bi bila mehka in počasna, drugi spet hitra in burna, tretji, ne počasna in ne hitra, četrti pa si je sploh ne želi.

Župnik je človek kakor mi. Ni iz plastične snovi, ni iz voska, a tudi ne iz najtrše skale. Naj vendar potrpijo tisti, ki bi hoteli, da bi bil bolj bel kot sneg. Ni lažje stvari na svetu, a tudi ne bolj podle kot slabo govoriti o duhovnikih. Ne morejo se braniti, ni jim dano, da bi obračunali z obrekovavci.

Župnik je pač duhovnik in duhovnik je kakor grenčica: ni prijetna, a vedno ti bo prav prišla. Pa četudi bi duhovnik hudo grešil, pa četudi bi postal odpadnik, njegove roke bodo ostale vedno posvečene.

In za vsakogar izmed nas bi bila največja sreča, če bi nam te roke ob uri smrti lahko dale odvezo.

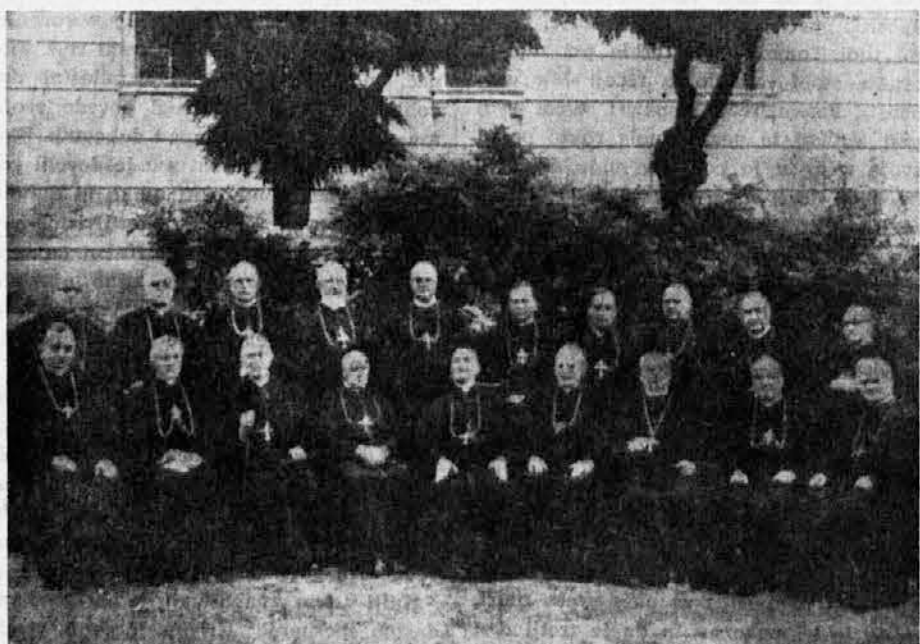
Prirejeno po ital. kat. tedniku

Srečanje v ljubljanski stolnici

Na god sv. Tomaža Akvinskega, v soboto 7. marca je bilo v Ljubljani srečanje s pravoslavni bogoslovci iz Beograda. Skof Jože Pogačnik je v stolnici daroval sveto mašo, ki so se je udeležili vsi slovenski ordinariji in tudi pravoslavni bogoslovci s profesorji iz Beograda. Srečanje je poteklo v izredno prijateljskem ozračju.

Kardinal Marella bo govoril v Severni Ameriki

Kardinal Marella bo govoril dne 26. aprila v Omah v severnoameriški državi Nebraska članom narodnega šolskega društva Alpha Sigma Nu. Kot znano, se bo kardinal v tistem času mudil v ZDA kot papežev legat ob otvoritvi paviljona svete stolice na svetovni razstavi v New Yorku.

Jugoslovanski škofje zbrani na konferenci v Zagrebu leta 1952. V sredi med njimi sedi sedaj že pokojni beograjski nadškof dr. Josip Ujčić

Francoski predsednik je obiskal Mehiko

VELIK OSEBNI USPEH GENERALA DE GAULLA

Francoski predsednik De Gaulle se je vrnil s svojega potovanja po Mehiki, kjer je dosegel nesporen osebni uspeh. V mednarodnih diplomatskih krogih proučujejo sedaj bilanco tega potovanja, ki je izvalo veliko pozornost, kot se nobeno potovanje francoskega predsednika v tujino. To pa zaradi tega, ker se je že v tej prvi etapi (kateri bo v jeseni sledila druga etapa po državah Latinske Amerike) razkrilo francosko prodiranje na področje, ki je do sedaj veljalo za »rezervat« ZDA.

Izrabljajoč vrsto tradicionalnih in psiholoških okoliščin, zaradi katerih je Latinska Amerika nezaupljiva do svojega bogatega severnega sosa (ZDA), je uspel navezati stike z eno glavnih predstavnic latinsko-ameriških držav — Mehiko — in ji kot protutež ameriškega načrta »Zveze za mir in napredek« ponudil tesno gospodarsko in posredno tudi politično sodelovanje. V svoji spretni diplomatski igri je šel tako daleč, da se je proglasil za zaščitnika revnih držav. Zato je ne samo Mehika, ampak ves južnoameriški kontinent pozorno prisluhnul njegovim obljubam, da bo na svetovni gospodarski konferenci, ki se je v ponedeljek pričela v Ženevi, Francija nastopila kot zastopnik njihovih interesov.

ODMEVI V SVETU

To je francoski predsednik obljubil, kakor da bi on predstavljaval vso Evropo. Zato mnogi menijo, da teh obljub ne gre jemati preveč resno, ker je stvarnost precej drugačna. Bolj kot gospodarska plat, je

Franciji pri srcu želja, da bi zbrala okrog sebe skupino nerazvitih držav Latinske Amerike in jih s tem odvrnila od ZDA. Tu je seveda neizogibno trčil na Washington, kjer so bile reakcije na De Gaullove namere najbolj očitne. In to kljub temu, da sta francoski in mehiški predsednik zadrževala, da ni njuno zavezništvo naperjeno proti nikomur. Uradno ameriška vlada ni izrazila nobenega negodovanja, toda javno mnenje je bilo in je še precej razburjeno. Bivši predsednik Truman je v nekem listu pozval De Gaulle, naj »ne vtika nosu v njihove zadeve, če noče tvegati, da mu nos odrežejo.«

Kljub temu ostane odprto vprašanje: Čemu se je De Gaulle odpravil v Južno Ameriko? Da bi prikriil svoje diplomatske neuspehe v Evropi in se rešil osamljenosti, v katero je zabredel s svojimi visokoletečimi načrti o Franciji, kot vodilni evropski sili, menijo nekateri. Drugi pravijo, zato, da bi nagajal ZDA, ker ne podpirajo njegovih ambicij o francoski »veličini« in uvrščajo De Gaullovo pojavljanje v Latinski Ameriki vstrec z onim v Vietnamu ter s priznanjem Kitajske. Vprašanje je, če bo Francija to tekmo za vpliv z ZDA vzdržala. Kajti že leta 1963 je pariška vlada dala Mehiki kredit za nakup francoskih strojev, a ga ta ni izkoristila, ker so ji medtem ZDA ponudile iste stroje bolj poceni, samo da bi držale Francijo daleč od Mehike.

Po drugi strani pa tudi francoski industrialci ne morejo slepo slediti svojemu predsedniku, ki bi zaradi prestiža hotel biti širokogruden, pa četudi v škodo francoskih davkoplačevalcev.

Konferenca Združenih narodov o mednarodni trgovini

KAKO JE PRISLO DO KONFERENCE

V ponedeljek 23. marca se je v veliki dvorani Palače narodov v Ženevi začela svetovna konferenca o trgovini in razvoju, in sicer pod okriljem OZN (Organizacije združenih narodov). Udeležuje se je 1500 delegatov iz 122 držav ter bo trajala približno tri mesece.

Konferenco sta slovesno otvorila predsednik švicarske federacije Ludwig von Moos ter glavni tajnik OZN U Thant. V torek pa se je začela splošna razprava.

Pobudniki te svojevrstne svetovne konference so manj razvite države, katere se pritožujejo, da sedanji svetovni trgovinski ustroj ne odgovarja več zahtevam modernega gospodarstva in zaradi tega zahtevajo, da se ga priroji tako, da se tudi novim državam v razvoju omogoči hitrejši gospodarski vzpon. Po njihovem mnenju namreč se zaradi takega stanja gospodarsko razvite države razvijajo v hitrejšem tempu kot pa nerazvite države, zbog česar se prepad med njimi veča, namesto da bi se zmanjševal.

Umrli je beograjski nadškof dr. Josip Ujčić

V nadškofijskem dvorcu v Beogradu je dne 24. marca opoldne umrl nadškof dr. Josip Ujčić. Že dalj časa je boležal in zaradi visoke starosti bolezni ni mogel več premagati.

Nadškof Ujčić se je rodil v Pazinu v Istri dne 10. februarja 1880. Po končani gimnaziji istotam je stopil v goriško semenišče in leta 1902 zapel novo mašo. Nadaljeval je študije na Dunaju, kjer je leta 1908 diplomiral za doktorja teologije. Do leta 1912 je bil dvorni kaplan, nato pa študijski ravnatelj dunajskega Augustineuma. Vrnil se je zopet na Primorsko in postal profesor na goriškem semenišču in nato profesor na teološki fakulteti v Ljubljani. Povzpelo se je do važnih in visokih imenovanj, ki so dosegla svoj višek leta 1936, ko je bil povzdignjen do škofovske časti. Imenovan je bil za beograjskega nadškofa in to važno službo je opravljal do smrti.

Na svojem visokem položaju je vedno delal na dobrih odnosih med državo in katoliško Cerkvijo. Za te njegove zasluge ga je predsednik Tito leta 1960 odlikoval z Redom zasluge za narod I. stopnje. Ni mu bilo še doživeti sadov svojih prizadevanj, toda trdno upamo, da bo v večnosti doživel dan, ko bo tudi Cerkev v Jugoslaviji postala deležna vseh pravic, ki ji gredo po božjih in človeških postavah.

Iz poročila Združenih narodov, ki služi kot osnova razgovorom na konferenci, je razvidno, da se je v desetletju 1950-60 to nesorazmerje med razvitimi in nerazvitimi državami znatno povečalo. Delež nerazvitih dežel v svetovni trgovini se je v istem obdobju znižal od 30 na 20%, delež razvitih dežel pa se povečal od 60 na 66%. Če gre po tej poti naprej, bodo nerazvite države dosegle življenjski nivo Zahodne Evrope šele čez 80 let, nekatere bolj zaostale pa celo čez dvesto let.

Zaradi tega so manj razvite države mobilizirale Združene narode, da bi jim pomagali pri njihovem nadaljnjem razvoju, ki zahteva nujno pospešitev. Drugače se zgodi, da lahko zaide v krizo celoten svetovni gospodarski ustroj. O tem so si bolj ali manj edini predstavniki vseh držav, razvitih in nerazvitih. Ne strinjajo se pa glede ukrepov, ki bi jih bilo treba podvzeti, da se manj razvitim deželam omogoči nemoten gospodarski razvoj.

DELO KONFERENCE NE BO LAHKO

Dnevni red konference v Ženevi obsega 18 točk. V njih bo govora: 1) stabilizirati cene surovinam, ki so poglavitno izvozno blago nerazvitih držav, 2) liberalizirati izvoz industrijskih izdelkov iz nerazvitih držav ter 3) ustanovitev nove svetovne organizacije za mednarodno trgovino.

Pot do eventualnih sporazumov ne bo lahka, ker je različnost držav udeleženk zelo pisana. Na eni strani je skupina industrializiranih držav, na drugi skupina nerazvitih skupin se deli še v države s tržnim gospodarstvom in državnim (vodenim) gospodarstvom ter v tradicionalno nerazvite države (Južna Amerika) in mlade afriško-azijske države s komaj doseženo neodvisnostjo.

Med nepovabljenimi državami je poleg Vzhodne Nemčije, Severne Koreje in Severnega Vietnama tudi komunistična Kitajska, katerih položaj na konferenci je še sporen. Skupina socialističnih držav se zavzema za njihovo polnopravno zastopstvo, medtem ko druge države temu nasprotujejo. Na drugi strani pa baje afriške države pripravljajo resolucijo, s katero zahtevajo odstranitev Južne Afrike.

Italijansko zastopstvo na konferenci v Ženevi vodi trgovinski minister poslanec Mattarella, jugoslovansko pa Vladimir Popović. Jugoslovanska delegacija je zelo številna (47 članov), iz česar je razvidno, da beograjska vlada pripisuje ženevski konferenci znatno večjo važnost kot razne zahodnoevropske države.

Velikonočno

jutro v Brdih

Med češnje cvetoče in breske in trte Jezus gre.

Skoz jutranji mrak mu tih je korak kot misli, ki v noč bede.

Čakala so polja, čakali so griči, domovi in srca tri dolge dni...

Zdaj hodi med njimi svetel, povečan in milost nebeško deli.

Kar v češnjevih gajih je vstalo vonjav, vse preko stezic in rosnih trav zbero se krog Njega v dišeč pozdrav.

Sam Stvarnik mogočni nad stvarstvom se čudi: »Ta zemeljski raj!«

O, človek, poklekni, ko zdaj gre v življenje! Za križ, za vstajenje mu hvalo daj!

Ljubka Šorli

Delavnost sv. očeta

Ni zveličanja brez Cerkve

V letošnjem postu je sv. oče Pavel VI. obiskal med drugimi cerkvami v raznih rimskih predmestjih tudi cerkev Marije Tolažnice v Tiburtinski ulici. Ta cerkev je bila med zadnjo vojno porušena, ko so zavezniška letala bombardirala Rim. Takrat je na kraj razdejane takoj po napadu prihitel papež Pij XII. v spremstvu državnega podtajnika msgr. Montinija, sedanjega sv. očeta. Papež Pavel VI. je v svojem nagovoru naprej pozdravil železničarje, uslužbenke cestne železnice, pošte in brzojava ter delavce, ki živijo v tem predmestju. Izrazil je svoje veselje, da so zunanje rane vojne odstranjene. Toda notranjost človekova je še vedno dostikrat v razvalinah. Ljudem sta potrebni ljubezen in dobroti, ki izhajata od Boga. Oboje nudi v polni meri Kristusova Cerkev. V zmoti so tisti, ki mislijo, da se lahko odrešijo brez te Cerkve. Gospod nas bo rešil potem verske skupnosti, je dejal papež. Zato ni dovolj, da človek išče naravnost stik z Bogom. Brez verske skupnosti bo zgrešil pravo pot. Vsakdo naj bi se z veseljem vanjo vključil in bil v živem stiku z duhovniki, ki so tu zato, da vernikom služijo, ne pa da jih izkoriščajo, kot bi jih radi nekateri prikazali. Pravilna je bila zato misel francoskega filma »Bog potrebuje ljudi«, ki je prav to hotel poudariti in dokazati, da ni vere brez njenih predstavnikov in da vera živi le, če je poosebljena v gorečih služabnikih, ki jo po posebnem božjem nalogu širijo in nudijo ljudem.

Sv. oče je sprejel delavce tovarne FIAT

Na praznik sv. Jožefa je sv. oče Pavel VI. daroval v baziliki sv. Petra sv. mašo, kateri so prisostvovali tudi ravnatelj in delavci tovarne FIAT. Ob evangeliju je imel sv. oče govor, v katerem je pohvalil napredek italijanske industrije, ki se je še posebno izkazala v velikih tovarnah FIAT. Te so največje italijanske industrijske podjetje. Cerkev s posebno skrbjo in ljubeznijo gleda na vse probleme delavstva, na verske, moralne, ekonomske in socialne in želi, da bi napredovali v vseh pogledih.

Opoldne je sv. oče zmolil s 15 tisoč romarji na trgu sv. Petra angelovo češčenje in vsem podelil svoj blagoslov.

Velika noč v vzhodni Cerkvi

Velika noč je v vzhodni Cerkvi »Pasha Hristova, Prazdnik vseh Prazdnikov«, »Kristusova Velikonoč, Praznik vseh prazdnikov«. Globoki pomen Kristusovega vstajanja poudarjajo z navdušenimi, vzvišenimi besedami veliki vzhodni cerkveni očetje, npr. Atanazij, Ivan Zlatoust, Efremski Sirski. Atanazij piše v svojem velikonočnem

den ne žalosti zaradi grehov, ker iz groba sije odpuščenje. Naj se nobeden ne boji smrti, ker nas je odrešila smrt Zveličarja. Izbrisal je smrt, ki je bil od nje zajet... Kje je tvoje želo, smrt, kje je tvoja zmaga, pekel? Kristus je vstal in ti si vržena na tla! Kristus je vstal, padli so besi, Kristus je vstal in veselijo se angeli! Kristus

sil je, da je vera proizvod kapitalističnega socialnega, družbenega reda. Ta vera je sedaj popolnoma premagana. Lahko je dokazati, njeno lažno podlago. Predavanje je teklo gladko. Predavatelj je bil tako navdušen in zadovoljen s svojim uspehom, da je velikodušno dovolil debato, razpravo o svojem predavanju, toda pod pogojem, da se mora njemu prijaviti, kdor želi govoriti, in ne sme govoriti več kot pet minut. Prijavil se je mlad duhovnik, neugledne zunanosti, z majhno bradico, pravi vaški župnik. Lunačarski ga je zaničljivo pogledal od zgoraj doli in mu zabil: »Pazite! Ne več kot pet minut!« »Da, da, bom zelo kratek,« je odgovoril duhovnik. Šel je na kateder, se obrnil proti poslušavcem in vzkliknil: »Bratje in sestre! Hristos voskresel!« — In vsa dvorana je zagrmela: »Vo istinu voskresel!« Duhovnik je nato še dodal: »Končal sem! Nič več ne rečem!« Takoj so zaključili shod. Nič ni koristila tovarišu Lunačarskemu njegova bleščeča retorika. Zmagala je globoka, neomajna vera ruskega naroda v vstajenje Kristusa.

Zaključimo ta kratki opis praznika Velike noči v vzhodni Cerkvi z vzvišenimi besedami, ki se pojejo na jutranjici na praznik Velike noči:

»Voskresenja den, i prosvjetimsja toržestvom, i drug druga obimem; recjam: bratie, i nenačudjaščim nas, prostim vsja voskresenjem, i tako vozopijim:

Hristos voskresel iz mrtvih, smertju smert proprav, i suščim v grobje život darovav.

Slovenski: Danes je dan Vstajenja in razsvetljeni po prazniku objemimo drug drugega in recimo tistim, ki nas sovražijo: bratje, odpustimo vse radi Vstajenja in tako zapojmo:

Kristus je vstal od mrtvih, s smrtjo je premagal smrt, in daroval življenje tistim, ki so v grobeh.

Cvetje in trnje na papeževem romanju v Sv. deželo

Jordanski kralj Hussein je nekaj dni pred prihodom sv. očeta v njegovo deželo označil Pavla VI. kot »velikega in drugega gosta«. Se več. V Jeruzalemu je na tiskovni konferenci, kjer je bilo zbranih 1200 časnikarjev iz 38 držav, odgovoril na vprašanje, koliko bo državo stal ta obisk, da obisk sam predstavlja zanj večjo vrednost kot pa vsi izdatki.

Isti dan je tudi zapadel rok od strani Jordanije italijanski tiskar Montecatini, kateri bi moral izročiti veliko količino nekih mineralov. Predstavniki Montecatini, ki je v ta namen obiskal odgovorno ministrstvo, je dobil odgovor: »Oprostite, šele po obisku sv. očeta bomo lahko o tem razpravljali. Vsa ministrstva se sedaj bavijo samo s pripravo na ta obisk. In ni nam mar, če s tem utrpimo znatno materialno škodo.«

Zaradi vremenskih neprilik nad Ammanom je bil pristanelek papežev letala na tem letališču negotov. Kralj Hussein je tedaj osebno prevzel poveljstvo in je z vrha kontrolnega stolpa vodil vse operacije na letališču. Takoj, ko je papežev letalo pristalo, se je pognal proti letalu in prvi pozdravil papeža.

Jordanija je nova država, ki nima še evropske organizacije in vendar se je pri tem visokem obisku »znašla«.

ODKLONIL JE »BAKŠIS«

V revnih deželah Orienta nudi turist skoro edini zaslužek malim in velikim. Posebno »mali« so izredno iznajdljivi in sitni kot muhe. Za vsako najmanjšo uslugo zahtevajo svoj »bakšis«.

Dan pred papeževim prihodom se je neki italijanski duhovnik v Jeruzalemu zgubil. Hodil in hodil je po jeruzalemskih ulicah, ki so bile vse okinčane, tudi tiste, po katerih papež ni imel iti, in nikakor ni mogel priti na dogovorjeni cilj. Vprašal je dečka za smer. Takoj mu jo je povedal in ga še sam povedel do cilja, ki ni bil prav blizu. Ko mu je duhovnik za uslugo hotel dati »bakšis«, ga je deček skoro užaljeno odklonil: »Ne, ne,« je dejal, »vse za sv. očeta.« Bil je mohamedanski begunček.

POD ROKO JE VODIL SV. OČETA

Po strašnem kaosu pri damaščanskih vratih, ko je policija zaprla vrata, se je sv. oče nenadoma znašel odrezan od ostalih. Duhovščina se je razgubila. Nekateri

so bili že naprej v sprevedu, drugi so ostali na trgu, spet drugi so se porazgubili med tisočglavo množico.

Mlad salezijski gojenec, ki se je kljub opominom zamudil in ni sledil ostalim, je imel izredno srečo. Nenadoma se je znašel tik sv. očeta med policijo in vojak, ki so skušali ukrotiti od navdušenja prekipeljočo množico. Kot da bi to bilo njegovo poslanstvo, je prijel sv. očeta pod roko in ga tako varno vodil preko vseh strnih in ozkih ulicah križnega pota, do božjega groba, medtem ko ju je valujoča množica pehala na vse strani.

OTROK V PAPEŽEVEM NAROCJU

Blizu tretje postaje križnega pota je čakal na papežev spreved petleten hrom deček. Iz hrumeče množice se je nenadoma sklonil do njega beli mož in dvoje ljubečih rok je malega pohabljenčka pritisknil na srce. Ta deček bo pozneje doimel, da beloočeni mož, ki ga je dvignil na svoje srce in pobožal po licih, ni bil nihče drug kot oče vseh ljudi, papež Pavel VI.

NE, NISEM JAZ

Spreved s križem in duhovščino v belih roketih je počasi prodiral proti baziliki božjega groba. Dvajset policajev v pisanih uniformah je pred sprevedom ritmično udarjalo ob tlak z dolgimi palicami. Procesija je nadaljevala svojo predpisano pot, prepričana, da je sredi med njimi tudi visoki gost, sv. oče. Prišla je do bazilike in se tam ustavila. Čas je beležil že četrturno zamudo, polurno in še ni bilo nikogar. V cerkvi so že dolge ure čakali povabljeni gostje vseh narodov in vseh ver. Cerkveni prelati v sprevedu so se naveličali čakanja in skušali doseči varno mesto v cerkvi. V cerkvi je vladala že skrajna napetost in pri vsakem najmanjšem šumu so vsi vzklikali: »Prihaja!«

Med mohamedanci v cerkvi, ki niso nikdar videli sv. očeta, je nenadoma zalvalovilo. V cerkev je prikorakal cerkveni dostojanstvenik, rdeče oblečen od nog do glave z veličastno belo brado. Muslimani so zagnali: »Živel sv. oče!« medtem ko je visoki prelat dvigal roke in odgovarjal zmedeno na vse strani: »Ne, nisem jaz, nisem jaz!« Bil je maronitski patriarh msgr. Meulci.

JERUZALEMSKI HROMI STARCEK

V tesni ulici starega Jeruzalema stanuje mož, ki se vedno joče od neizmerne sreče. Ime mu je Matija Khalil Nahas. Hromi 76 letni starček je nekega dne nenadoma zagledal v svojem brlogu belooblečeno postavlo. »Molite zame,« mu je dejal sv. oče in se ljubeče sklonil do njega. Podaril mu je bel rožni venček in medaljo s svojo sliko. Skozi premrle koščene prste drsijo sedaj dan za dnevi jagode rožnega venca, na katere kapljajo solze hvalečnosti.

KAKOR POCITEK V OAZI

»Male sestre Foucaud« so pripravile pred kapelo VI. postaje križnega pota živo sliko. Na tleh križ in ob njem deklico z belim prtom, prdstavljajočo Veroniko. Stisnjene ob zid so nato redovnice s svojimi gojenkami čakale na papežev mimohod. Videle so ga, kako je prihajal, smehljajoč se med množico, ki je nanj pritiskala od vseh strani. Nato so ga videle, kako je vstopil v njihovo majhno kapelo. Zunaj je hrumela množica, on pa je bil med njimi kot popotnik, ki je po trudaplnem potu našel oddih v mirni oazi. Deklice so se srečne stisnile okrog njega, vsaki je dal roko, nato je skupaj z njimi in presrečnimi redovnicami zmo-

Jezus — dobri Pastir in Rešenik sveta
(Orientalna umetniška šola v Grottaferrati pri Rimu)

pismu aleksandrinski krščanski občini: »Da, resnično, nekaj vele-radostnega je ta triumfalna zmaga nad smrtjo, istočasno nam je telo Gospodovo priborilo našo nestrohljivost. Ker je on vstal, bomo prav tako tudi mi vstali, in njegovo telo, ki je ostalo nestrohljivo, bo brez dvoma tudi vzrok naše nestrohljivosti.«

Velikonočno veselje posebno odmeva v velikonočnih obredih. Obredi se začnejo opolnoči. Vsa tri vrata ikonostasa (Ikonostas je pregraja s svetimi podobami, ki loči glavni oltar od cerkvene ladje) se odpro. Duhovniki pojejo velikonočno himno: »Voskresenje Tvoe, Hriste Spase, angeli pojūt na nebesih i nas na zemlji spodobi čistini serdce Tebe slaviti (Vstajenje Tvoe, o Kristus Zveličar, pojejo angeli v nebesih, a tudi na zemlji se spodobi, da te slavimo s čistim srcem).

PROCESIJA

Razvije se procesija. Verniki slede duhovščini. Vsi imajo v rokah prižgane sveče. Procesija gre trikrat okoli cerkve. Med procesijo ponavljajo isti velikonočni slavospev, isto himno. Procesija se pri povratku v cerkev ustavi pred zaprtimi vrati. Duhovnik zapoje velikonočno pesem: »Hristos voskresel iz mrtvih, smertju smert poprav, i suščim vo grobje život darovav« (Kristus je vstal od mrtvih, s smrtjo je premagal smrt, in daroval življenje tistim, ki so v grobeh).

Duhovnik nadalje poje: »Da voskresnet Bog, i rastočastja vrazi egō i da beza po lica egō nenačudjaščie egō (Da vstane Bog in izginili bodo njegovi sovražniki in da se razbežijo izpred njegovega obličja tisti, ki ga sovražijo).

Pojoč zopet »Hristos voskresel«, verniki gredo v cerkev za duhovnikom, ki je s križem odprl vrata. Nato pojejo velikonočne jutranjice. Neprestano se ponavlja velikonočni pozdrav: »Hristos voskresel« in ljudstvo odgovarja: »Vo istinu voskresel!«

Na koncu jutranjice se poljubljajo duhovniki in verniki. To je velikonočni poljub. Poljubljajo se in pozdravljajo z velikonočnim pozdravom do bele nedelje.

Nato sledi čudoviti nagovor (homilija) sv. Janeza Zlatoustega.

Navedimo samo nekaj misli iz nagovora res »Zlatoustega«. Sv. Janez Zlatousti vzklika: »Veselite se z vašim Gospodom, prvi in zadnji; prejmite nagrado, bogati in revni, veselite se med seboj, slavite ta dan vzdržni in zanični. Veselite se danes enako tisti, ki ste se postili, in tisti, ki se niste postili! Naj nobeden ne objokuje svoje revščine, ker se je pojavilo splošno kraljestvo. Naj se nobe-

je vstal in življenje je živo. Kristus je vstal in od mrtvih ni nobenega več v grobu, ker od mrtvih vstali Kristus je postal prvina med tistimi, ki tukaj spijo. Njemu čast in gospostvo na veke vekov.«

SV. MAŠA

Staroslovenski: Božestvenna Liturgija (Božanstvena Liturgija). Po procesiji je slovesna sv. maša po obredu sv. Janeza Zlatoustega. Tudi pri sv. maši še večkrat ponavlja velikonočni slavospev »Hristos voskresel«.

Pred čitanjem berila se poje prokimen (Prokimen, grška beseda, je stih, ki se poje pred čitanjem sv. pisma): »Sej den je gōže sotvoril Gōspod: vozradujemsja i vozveselimsja v on!« (To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo se in veselimo se v njem!)

Evangelij »V začetku je bila Beseda« se čita v več jezikih (grški, latinski itd.), v dokaz, da se je evangelij razširil po vsej zemlji.

Po sv. maši je blagoslov raznih jedil: kruha, mesa, masla, jajc. Običaj barvati in blagoslovljati jajca je zelo star. Pobožno izročilo pravi, da je Marija Magdalena prišla k cesarju Tiberiju, da protestira proti Pilatovi obsodbi in da je ob tej priliki dala cesarju rdeče jajce z napisom »Kristus je vstal« in s temi besedami začela svoj govor.

Velikonočna misel ni v vzhodni Cerkvi samo zgodovina preteklosti, ni samo cerkveni obred, ni neka arheologija, ne živi samo v tradiciji, v izročilu, ampak je živa vera. Ta živa vera v vstajenje Kristusa, to globoko, iskreno, žarko velikonočno veselje je na vzhodu središče cerkvenega življenja.

Ta vera v vstajenje ni mrtva vera, ni prazno, minljivo navdušenje brez vpliva na življenje. To nam dokazuje novejša zgodovina ruskega naroda. Omenjamo pismo skoraj 80 letnega petrografskega metropolita Benjamina, ki ga je pisal kratko pred svojo mučeniško smrtjo. Boljševiki so ga ustrelili. V omenjenem pismu veje duh sv. Ignacija, škofa antiohijskega. V pismu Rimljanom je sv. Ignacij pisal: »Pšenica Kristusova sem, naj me zobje divjih zveri zmeljejo in zdrobe, da bom čist kruh Kristusov.« Leta 109 po Kr. so ga v rimskem koloseju raztrgali levi. Z istim mučeniškim Kristusovim duhom in globoko vero v vstajenje je pretrpel mučeniško smrt tudi metropolit Benjamin.

Se ena zgodba o ruski neomajni veri v vstajenje: V Moskvi je tovariš Lunačarski, boljševiški komisar za ljudsko prosveto, imel v veliki dvorani javno predavanje proti »zastareli veri«. Nagla-

POZDRAV Z OKNA

Pred leti je mož umoril svojo ženo. Bilo je pred tolikimi leti, da jih še sam, obsojenec na dosmrtno ječo, težko presteje. V bližnji sobici je spala njuna edina hčerka, slabotna, suhljasta »spachek« ji je pravil on. Mogoče se sploh ni zbudila, a tudi če se je, se sedaj tega ne spominja. Bila je še premajhna. Njeni prvi spomini so iz poznejšega časa in obsegajo zavode, spalnice, jedilnice, pravila, zvonjenje, kratke sprehode po dve in dve v vrsti za redovnicami... Dolgočasno življenje dobrodelnih ustanov, življenje molitve in dela, a tudi življenje samote in mraza. Iste sestre, ki so znale deliti dobroto, so jo včasih tudi morda nehote spomnile na njen izvor, na očeta kaznjenca. A Rosetta Lo Conte, sedaj že doraslo dekle, sprejema dobro in skuša spregledati slabo. Naučila se je vezenja, dela in postaja bolj samozavestna v psihološkem ravnanju, ki temelji na borbah, a trdnih sestavinah: delo, trud, težaven prihranek.

A vsaka njena samozavestnost izblinje, ko prejme od očeta pismo, v katerem jo prosi odpuščanja. V trenutku se čuti revna in zapuščenca, željna ljubezni, tudi tiste ljubezni, ki ji prihaja od kaznjenca. In ljubezen, če ji le uspe zažareti, odrešuje. Hči začne očeta obiskovati in dopisujeta si. Končno se preseli v Saluzzo, kjer je očetova ječa. Blizu te je samostan in 23. decembra pred sedmimi leti dekle potrka na vrata. Cutiti je že božično razpoloženje in redovnice, ki se morda v tistem trenutku vračajo iz kapele, kjer so opravile božično devetdnevno in zapele »Prosimo nebesa pravičnega«, ne morejo odslavit premraženega dekleta, ki se ponuja za delo, da bi le lahko ostalo pri njih. In jim res ni v breme. Poišče si zaposlitev in lahko plačuje oskrbo. Za tisto sobico bi plačala tudi mnogo več, saj lahko vidi okno očetove celice, in vsak večer, ob domeni uri, stopita oče in hči k oknom in si večkrat pomahata v pozdrav.

Dekle, ki sedaj ni več »spachek«, ampak je postalo prav ljubko, prejme več po-

mudb za možitev, a se noče vezati. Najprej mora skrbeti za očeta: ga tolažiti, ga rešiti iz ječe. Njeno sobico sedaj krase številna majhna darila, ki jih ji pošilja »on«. Pimčka, katero si je kot otrok zaman želela, mala miška iz blaga... za mnogo let prepozna darila.

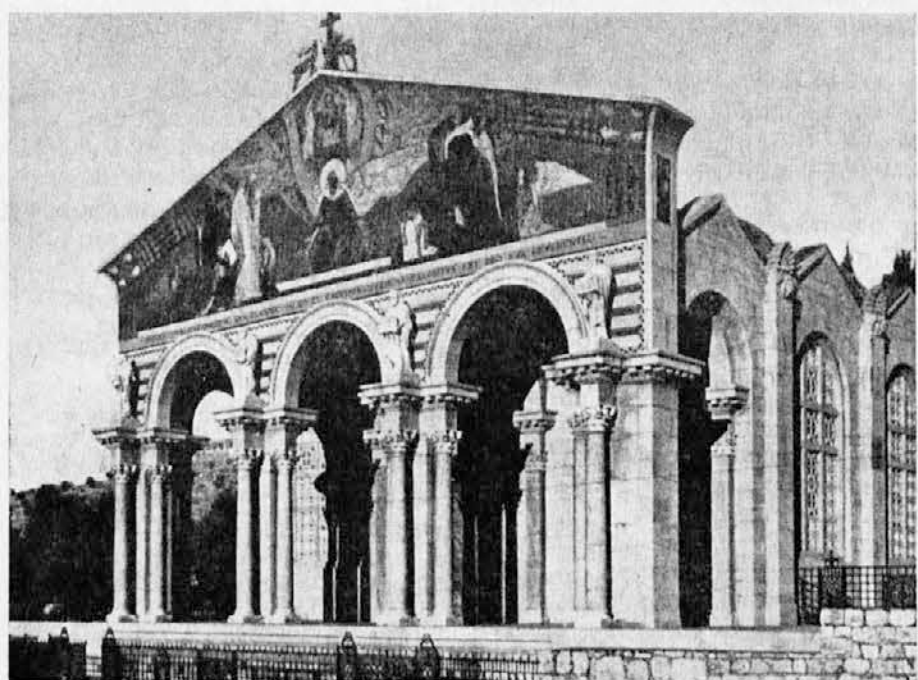
Mogoče ga bodo izpustili. Vloženih je bilo že toliko prošnji in tudi kazniški ravnanje je izrekel svojo naklonjenost oproščanju. Prejšnji morivec je postal ljubeči oče, človek prenovljen od ljubezni. Čemu bi ga torej še držali v jetnišnici?

Hči, ki stopa vsak večer k oknu, stavec, ki se opriema železne ograje...

Noter, v ječi, je le še ta ograja, ki ne služi več, zunaj je le malo, a obenem veliko: hči, mala sobica, tudi delo: dober človek je že obljubil, da ga bo vzel v službo.

V samostanski kapeli hči in z njo vse redovnice molijo za pomilostitev. In z njimi vsi mi prosimo Boga in ljudi odpuščanja.

Priredila Boža

Bazilika smrtnega boja našega Gospoda na Oljski gori

liti rožni venec. Ulica se je polagoma umirila in sv. oče je pokrepčan nadaljeval svojo pot do Kalvarije.

KRATEK STIK

Med sv. mašo v baziliki božjega groba je med neštevilnimi žarnicami in žarometi za televizijske oddaje nenadoma prišlo do kratkega stika. Velik plamen je poblisnil preko žic. Množica je v strahu zavalovila. Papežev baldahin je bil v neposredni bližini plamena. Leseno ogrado v cerkvi bi takoj postalo plen ognja in v cerkvi, natrpani do slehernih zmogljivosti, bi nastala panika. Mnogi so skušali pogasiti plamene, toda brez uspeha. Nenadoma so vse luči ugasnile in sv. oče je nadaljeval sv. mašo samo še ob luči sveč.

Ko so pozneje sv. očetu poročali o tem, je začudeno izjavil, da on osebno ni ničesar opazil.

SEJKOVA VERA

Neki šejk iz Hebrona — dežele, kjer so bile strupene demonstracije proti papeževemu obisku Sv. dežele — je dne 5. januarja pri damaščanskih vratih srečal katoliškega duhovnika. Ni ga poznal. Ustavil ga je in solze so mu blestele v očeh, ko mu je rekel: »Samo en Alah je in za njim »Baba« (to je papež).

PAVEL VI., VRNI SE KMALU!

Kakor vsa turistična mesta, ki so važena tujcev, tako je tudi Betlehem brezbržen do obiskovavcev. Niti ni več katoliško mesto. Nekoč je bilo, a emigracija ga je skoro izpraznila. V Ameriki živi danes več Betlehemčanov kakor pa v samem Betlehemu.

Toda za papežev obisk je Betlehem pozabil na svojo običajno brezbržnost. Mestni svet je sklenil, da bo na čast visokemu gostu postavil 57 slavalokov: v resnici so jih postavili preko sto. Lep slavalok je postavila celo mošoja v bližini cerkve Jezusovega rojstva. Najrevnejši muslimanski del mesta je tudi postavil svoj slavalok. Napisi na slavalokih so marsikoga ganili: »Pavel VI., v Betlehemu si v svoji hiši!« »Pavel VI., vrni se kmalu!«

PUSTITE ME, DA VIDIM PAPEŽA

V jutru papeževega obiska so pred baziliko Jezusovega rojstva postavili žične ovire, da bi se ne ponovili prizori prenapetega navdušenja kakor v Jeruzalemu. Prosta je ostala samo cesta, po kateri naj bi prišel papežev sprevod.

Preprosta ženica s šestimi otročiči se je stiskala ob žico.

»Poberi se od tod,« so jo opozorili redarji, »končala boš pod konjskimi kopiti papeževih straž!«

»Pustite me, da vidim papeža. Ni mi mar, če me potem tudi ubijejo.« Videla ga je. Prispel je v sprevodu in ga je množica od vseh strani obkolila in ga skrila pogledom vseh, ki so ostali izven žične ovire. Neki stražnik je v tistem hipu domel željo tisočev, dvignil je papeža na svoje močne roke in ga tako pokazal vsem.

ZAKAJ TAKO NAGLO?

Na praznik sv. Treh kraljev je papež pred svojim odhodom sprejel vse redovnice v cerkvi latinskega patriarhata. Za to izredno priliko so tudi redovnice najstrožje klavzure dobile dovoljenje, da so lahko zapustile svoje samostane. Znašle so se zopet v svetu in vsak jih je lahko spoznal po njihovih zbeganih pogledih, prestrašenih po silnem prometu tistih dni.

Sv. oče jih je nagovoril in po končani slovesnosti se je z vso naglico napotil proti izhodu. Le smehljaj se je na vse strani in odzdravljaj začudenim redovnicam, ki niso mogle razumeti tolike naglice. Zakaj tako naglo, so si šepetale? Sv. oče pa je vedel. Ušel je poljubljani rok, ki bi se začelo takoj po končani slovesnosti.

P. F.

Velikonočna

1. Cufte, zvonovi slovesno domijo, množice verne v svetišča hite. Božjega Sina vstajenje slavijo, hvalnice zmage Bogu se glase. Ljudstvo radostno vstajenje opeva, glas aleluje mogočno odmeva!
2. Glejte, v procesijah lučic vstajenja radostni stopajo verni ljudje. Vsak je pozabil grenkosti trpljenja, Bog ljubeznivo odrešil je vse. Pesmi vstajenja povsod se glasijo, zbori proslavljajo tudi Marijo!

Zgodovina se ponavlja

Lansko leto smo v našem listu objavili članek pod naslovom »Kristusova zmaga sredi Moskve«. Članek je med našimi bralci zbudil splošno pozornost. Eden izmed njih nas je opozoril na sličen dogodek, ki se je zgodil okrog leta 300 po Kr., ko je divjanje proti kristjanom doseglo višek v rimskem cesarstvu. Verski list »Bogoljub«, ki je do l. 1944 izhajal v Ljubljani, je zgodbo objavil l. 1938 v svoji septembrski številki. Ker po dvajsetih letih še ni nič zbuja na svoji sodobnosti, jo neskrajšano objavljamo. Tedaj jo je napisal dr. Josip Simenc, ki je sedaj stolni dekan v Ljubljani.

DIOKLECijanovo DIVJANJE

Cesar Dioklecijan je vladal rimsko državo od leta 284 do l. 305. V začetku je bil krščanstvu skoro naklonjen, okoli leta 300 pa je uprizoril najbolj krvavo preganjanje, kar jih pozna zgodovina prvih stoletij naše vere. Najprej se je lotil vojaštva, predvsem seveda častnikov. Znale žrtve njegove besnosti so častiljive vojaške postave, ki zdaj dičijo naše oltarje, kakor sveti Sebastijan in sveti Florijan.

A morda še najbolj se je med njimi odlikoval višji častnik Hadrijan s svojo ženo Natalijo. Natalija je svojega pogankega moža pridobila za Kristusa z nepremagljivo močjo svojega krščanskega življenja, in ko je v ječi zatrepetal pred mukami kakor otrok, ga je spremenila v velikega junaka in neustrašnega mučenca. Ko so mu odsekali obe nogi in roki, ni niti trenil z očmi, na obrazu pa mu je igral blažen smehljaj.

Po treh letih preganjanja je Dioklecijan spoznal, da propada rimske države ne bo zadržal. Postav zoper kristjane sicer ni preklekal, a sam je državne opravke vedno bolj zanemarjal. Da bi mu ne zmanjkalo razvedrila, je poklical v svojo prestolnico Nikodemijo v Mali Aziji, nasproti Carigradu, slavno rimsko igralsko družbo, ki jo je vodil ravnatelj Genezij. Genezij — po veri pogan — je bil silen umetnik; v vsako vlogo se je utopil z vso dušo, tako da je bil Dioklecijan zanj nedopovedljivo navdušen.

DIOKLECijan SI ZELI POSEBNE IGRE

Nekega dne, ko je Genezij s svojimi igralci imel skušnjo za dvanajsto igro, ga iznenadi s svojim obiskom cesar Dioklecijan.

»Mojster Genezij, kaj delaš?«

»Veličanstvo, vadimo se za uprizoritev »Ugrabljenega Hélene«. Upam, da bo ta igra dosegla uspeh, ki se ga nihče ne drzne pričakovati.«

A vladar se je zresnil in mu dejal:

»Genezij! Ne maram več ne Helene, ne Romula, ne Aleksandra; nočem več ne tragedije, ne komedije, ne burke... Sploh nočem nobene reči več... razen...«

»No, in to bi bilo?«

»Sinoči sem videl v sanjah častnika Hadrijana in njegovo ženo Natalijo, kako veličastno sta nastopala pred sodnikom. Oj Genezij, to bi bila tvarina za žalno igro! Ze sem vele dvornemu igropiscu Polidoru, da v treh mesecih napiše žaloigro z naslovom: »Mučenec Hadrijan«. Glavno vlogo častnika Hadrijana boš igral ti sam. Prepričan sem, da si ti bo sijajno posrečila.«

Genezij se je obotavljal:

»Veličanstvo, saj vendar veš, kako iz vse duše sovražim kristjane. Ti zločinci so mi pred več leti ugrabili brata, ki sem ga ljubil bolj kot samega sebe. Zdaj pa naj na odr predstavi kristjana, ki z vso dušo gori za križanega Kristusa in kolne naše bogove! Saj veš, da ne morem igrati drugače, kakor da se vseskozi navzamem misli, čustev in vedenja junaka, ki ga hočem utelesiti.«

A Dioklecijan ga je odločno zavrnil:

»Mojster Genezij, torej čez tri mesece!« »Če ni drugače, veličanstvo, mi vsaj to dovoli, da bom smel igrati s krinko na obrazu. Tako gledalci vsaj ne bodo videli, kako se posmehujem pobožnim besedam, ki jih govorim.«

GENEZIJ PRIPRAVI IGRO

Čez tri mesece je bil Genezij sredi priprav za štiridejansko žaloigro z naslovom »Mučenec Hadrijan«. Pisal ali spenil jo je dvorni pisatelj Polidor. Umetniško je bila le srednje vrednosti, a Genezij je vedel, da pisatelj za itak le besede, igralec pa mora na oder postaviti človeka. Da bi se mu bolje posrečilo, je naprosil nekega odpadnika od krščanske vere, da bi mu razodel, kaj je pravzaprav kristjan.

Paul Hey: PASTIR

Toda ko ga je bil dolgo poslušal, ga je odslovil, češ, »ali ne vidiš, da je to, kar pripoveduješ, samo zunanost; v notranjost krščanstva sploh nisi prodrl!«

Bolj mu je pomagal sodnik Rufin, ki mu je posodil sodni zapisnik Hadrijanovega mučenja. Ko je Genezij te zapisnike natančno pregledal, je spoznal, da je Polidor več stavkov kar po besedi prevzel v svojo igro, posebno pa tistega, s katerim Hadrijan v ječi sebi vlija poguma:

»Kvišku Hadrijan, čas je prišel!

Vse, kar tu zapustiš, boš našel tam v izobilju: življenje v srcu smrti in dan v srcu noči.«

Te besede so ga viharno pretresle. Umorile so mu nočno spanje, in koder je hodil, je šepetal: »Življenje v srcu smrti in dan v srcu noči!«

Zdaj mu je bilo krščanstvo še bolj nerazumljivo, in jasno mu je bilo, da te vloge ne more igrati.

Takrat pa mu je prišel na misel njegov brat kristjan, s katerim se že leta nista bila videla. Povabil ga je skrivaj k sebi in ga zaprosil, naj mu razloži, kaj je pravzaprav krščanska vera. »A najprej ti povem,« mu je dejal, »da je vsakršno tvoje prigovarjanje zastoj. Če me takrat, ko sem bil še deček, nisi mogel prepričati, me boš danes stokrat težje. Sovražim boga, ki je tako nesebičen, da mi je ugrabil brata, ki sem ga nekdanj tako ljubil.«

A brat mu je razodel, da ga še bolj ljubi kot tedaj in da vedno zanj moli; sploh pa da je srce krščanstva ljubezen, ljubezen, ki vzcveta na zemlji in zori v večnosti. A Genezij mu je dejal:

»Nikoli nisem bil vaš in nikoli ne bom.«

GENEZIJ NASTOPI

Končno je prišel dan, ko so uprizorili igro »Mučenec Hadrijan«. Gledališče so zasedli do zadnjega prostorčka, Dioklecijan sam je sedel v prvi vrsti; poleg njega ministri in vse dvorno spremstvo.

Ko je padel zastor po tretjem dejanju, je zahrmet skozi gledališče vihar navdušenja za Genezija; cesar pa se ni mogel premagati, temveč je skočil na oder, Genezija poljubil in mu posadil na glavo venec cvetja, ki ga je prej sam nosil.

»Moj veliki Genezij,« mu je zagotavljal, »moj dragi Genezij, noben kristjan ne bi mogel tako igrati Hadrijana!«

A Geneziju je odvrnil zamišljen: »Počakaj, da odigramo še četrto dejanje. Lahko se zgodi, da nam ne uspe!«

ZMAGA MILOSTI

Zdaj se začne četrto dejanje: Hadrijan pred sodniki. Najprej nastopi zbor dečkov, ki povečujejo poganske bogove in se norčujejo iz Hadrijana. Nato sodnik zaslišuje Hadrijana in njegovo ženo Natalijo. Zdačji se gledalci spogledajo; šepetalec skuša dopovedati Geneziju, da se je zmotil, a Genezij odločno zamahne z desnico in nato govori besede, ki niso bile zapisane v igri:

»Poslušajte me!« (Ko je to izgovoril, je nastala grobna tišina; nato je nadaljeval) »Rim je nespamet... Cesarstvo je nespamet... Svet je nespamet!... Svet je votel

Preganjanji Kristus živi v Cerkvi naprej

Krščanska smrt dveh ruskih znanstvenikov

Casopisna agencija Continentale poroča, da sta dva slavna ruska znanstvenika zahvala verski pokop. Gre za Aleksandra Petrova in Ivana Popova. Prof. Petrov je bil rojen leta 1922 v Leningradu in je vse svoje življenje posvetil študiju ogljikovih hidratov in tekočih goriv za letalske in avtomobilske motorje. Za svoja važna odkritja je prejel leta 1947 Stalinovo nagrado. Leta 1953 je prejel drugo nagrado za knjigo: Kemija goriva za motorje. Prof. Petrov je vero tudi praktično vršil. Ko je dne 31. januarja 1964, začutil, da se mu bliža smrt, je zaprosil za zakramente, ki so mu bili podeljeni. Prosil je tudi za verski pogreb, ki mu je bil prav tako odobren. Prepovedali so samo predstavnikom stranke, vlade in akademije znanosti, da bi se smeli njegovega pogreba udeležiti. »Pravda« ni objavila njegove osmrtnice, pač pa kratko vest o njegovi smrti na zadnji strani časopisa. — Profesor Popov je umrl naslednji dan 1. februarja 1964. Vse svoje življenje se je bavil s zootehniko na akademiji za kmetijstvo. Leta 1957 je prejel državno — nekdanjo Stalinovo nagrado. Tudi on je

kakor sod, kakor milnična pena, kakor cesarski ministri, kakor igralci. In ker je votel, bo počil, če ga Bog ne položi na svojo dlan. Zvrhano poln je radosti, ki minejo in bolečin, ki ne minejo.«

Zdaj je Genezij, obrnjen proti gledalstvu pokleknil in kakor zamaknjen govoril:

»Bratje, rotim vas na kolenih, ne ostanite v tej puščavi! Vem, da vsi koprnite po ljubezni, a vsi ste razočarani spoznali, da ljubezen nikoli ne da tega, kar je obetala. Jaz pa sem našel ljubezen, ki daje življenje celo v smrti in dan v srcu noči.«

Te besede je govoril s tako globokim poudarkom, da je množica zagrmela v ploskanje, cesar pa je strmeč stopil korak naprej in zaklical:

»Krasno, Genezij! Snemi krinko, videti moram tvoj obraz.«

Genezij se počasi dvigne, potegne krinko in zdaj se vidi, da je njegov obraz ves v solzah in povelčan v radosti. Znova mu s cesarjem vred vsi zaploskajo, češ, kako sijajno zna posnemati kristjane! A Genezij stopi v ospredje in slovesno izjavi:

»Solze, ki jih vidite na mojih licih, niso ponarejene. Bog jih je izstisnil iz mojih oči. Besede, ki jih govorim, niso laž. Moje delovanje se zdaj končuje: Nehal sem lagati. Ničesar več ne maram od vas, nočem vaših časti, nočem vaših zakladov, nočem vaših ljubezni... Druga ne sprejem od vas kakor smrt, smrt za Kristusa.«

Zdaj je bilo vsem jasno, kaj se je zgodilo z Genezijem. Gledališče se je razdelilo v dva tabora. Večina je klicala:

»Smrt kristjanu Geneziju, smrt!«

A veliko gledalcev je prav tako navdušeno vzklikalo:

»Kristus je Bog, Kristus je Bog!«

Dioklecijan pa je kakor strt stopil na oder in rekel gledališkemu ravnatelju:

»Genezij, dobro veš, kaj moram storiti s teboj po postavi, veš pa tudi, da te ljubim. Ali je to tvoja zadnja beseda?«

Genezij pa je odgovoril:

»Vem, gospod, da me ne sovražiš; prosil bom zate v nebesih.«

zaprošil za cerkveni pogreb. Dovoljenje je bilo izdano, toda pogreba se ni udeležil, kakor v primeru prof. Petrova, noben uradni predstavnik.

V Sovjetski zvezi je vera še vedno živa

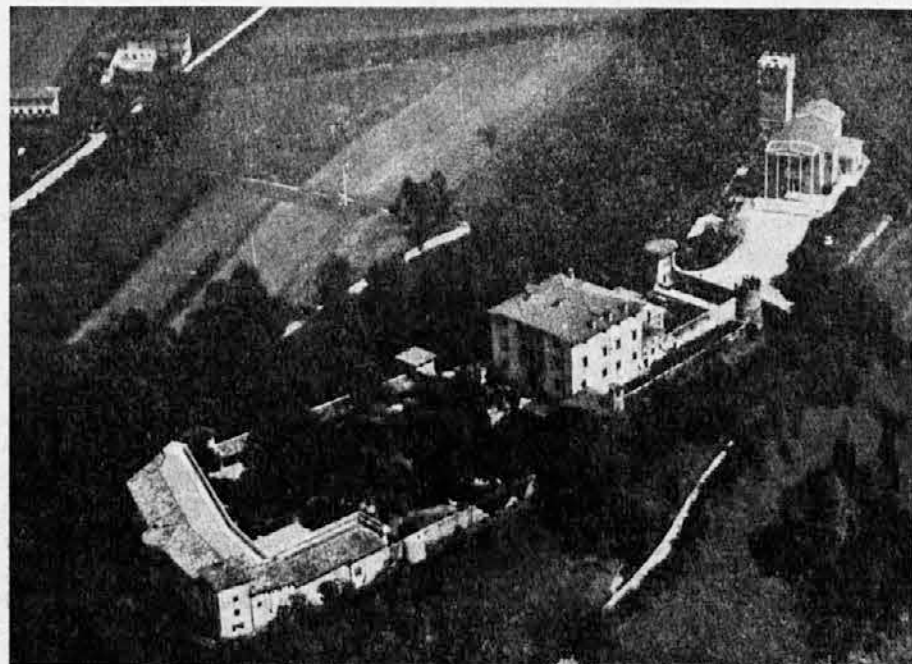
Nadškof Anton, eksarh moskovskega patriarha za pravoslavne v Zapadni Evropi, je izjavil v ženevskem časopisu »La Suisse«, da 30 do 35 milijonov vernikov še vedno odkrito izpoveduje svojo krščansko vero v Sovjetski zvezi. Številka je približna in taki so tudi podatki o različnih socialnih kategorijah vernikov. Večina pripada starejšim rodovom. Mladina v starosti med 18. in 27. letom je manj verni. Predstavljajo 12 do 15% vernikov-praktikantov. — Te številke so pravo presenečenje, če upoštevamo pogoje, v katerih živi Cerkve v Sovjetski zvezi, saj lahko vrši zelo omejeno delavnost. Ima pravico do kulta, ne pa do verske propagande. Ne sme ugovarjati na protiversko propagando, ne more poučevati verouka izven svetišča, ne sme organizirati mladinskih gibanj, ne more širiti verskih knjig in periodičnih časopisov; tudi ne more vršiti nobene socialne delavnosti.

Obsojen poljski duhovnik

Poljski katoliški duhovnik, ki živi v kraju Zmigrod v jugovzhodni Poljski, je bil obsojen, kakor poroča komunistični časopis »Politika«, na zaporno kazen, ker je kršil zakon o svobodi vesti in vere. Omenjeni duhovnik je poslal posebno pismo 107 osebam svoje župnije, v katerem jih je vzdobujal, naj molijo in vrše dejanja dobre volje za uspeh koncila. Ta pisma pa so po mnenju sodnika predstavljala kršitev zakona, ki prepoveduje vmešavati se v osebno prepričanje državljanov v moralnih in verskih vprašanjih.

Velik uspeh tečajev za zakonsko pripravo

40% mladine angleškega jezika se bo letos poročilo v Montrealu v Kanadi, potem ko so obiskovali tečaje za pripravo na zakon, ki jih je organiziral škofijski odbor. Ta odbor proslavlja letos 20 letnico svoje ustanovitve. Vsi, ki so pri njej sodelovali, danes žanjejo sadove svoje velike in potrebne zamisli. Tečaji so se izkazali kot odlično sredstvo za utrditev katoliških družin v Kanadi.

Svetišče Marije misijonarke in dom duhovnih vaj v Tricesimo pri Vidmu, kjer bo letos dušnopastirski tečaj zamejskih duhovnikov od 24 do 26. avgusta

Podeljena nagrada „Vstajenje“

V Trstu je treba urediti staro mesto. Tam je cela vrsta praznih razpadajočih

Trst, 18. marca 1964.

Skupna slovenska lista v Trstu in Slovenska demokratska zveza v Gorici sta se sporazumeli za skupen nastop pri deželni volitvah, ki bodo 10. maja. Na tržaški prefekturi je bil položen znak liste, in sicer lipova vejica z napisom »Slovenska skupnost - Unione slovenae. — Slovenci, to je naša skupna lista, na kateri moramo izvoliti vsaj enega zastopnika v deželni svet! Ostale podrobnosti, imena kandidatov in volilni program bomo objavili v poznejših številkah!

Pred letom dni je rimski parlament sprejel zakon, ki nalaga nove davščine na zemljišča. Zakon je zelo zapleten in je na kratko nemogoče naštetati vse njegove določbe. V kolikor je naperjen proti špekulacijam s stavbnimi parcelami, je umesten in dober. Po našem mnenju pa zakon presega ta namen in udarja tudi po majhnih ljudeh, ki so v zadnjih letih prodali kos zemljišča ali si sezidali hišo na lastnem zemljišču ali ga podedovali, ako je bilo več dedičev in so si zemljišče s pogodbo razdelili. Na Tržaškem prideta v poštev tržaska in devinsko-nabrežinska občina. Ker lahko občinski svet vsaj v majhnem obsegu nekatere strogosti zakona omili, saj lahko na primer določi takšen datum, da ne bi bilo treba plačati predvidenih novih davkov za deset let nazaj, je važno, na kakšno stališče se postavi občinska sveta v Trstu in Nabrežini. Vzvratna moč zakona nasprotuje pravnemu čutu in ustvarja pravno negotovost. Vsak državljan mora vedeti, kakšna bremena ga čakajo, če na primer proda kos zemljišča. Med našimi ljudmi je marsikdo prodal nekaj zemlje, da si je za izkupiček sezidal hišo. Zdaj bi morali vsi, ki so to naredili v zadnjih desetih letih, plačati davke, ki jih takrat niso predvidevali. Ti ljudje nikako niso špekulirali — saj to delajo le volike družbe — in je njihovo obdavčenje zato krivično. Ta zakon bo prišel v poštev tudi pri razlastitvah. Če je nekdo razlaščen, n. pr. v Zavljah, ne plača predvidenega davka, ako sprejme vsoto, ki mu jo ponudi ustanova, v katere korist je bil razlaščen. Toda ta ustanova mu navadno ponudi zelo nizko ceno. Če je ne sprejme, mora skleniti z ustanovo pogodbo za višjo ceno in v tem primeru mora plačati novi davek, kar praktično pomeni olajševanje razlaščevanja po krivično nizkih cenah. Iz teh in drugih razlogov se je Skupna slovenska

Predmet presoje je bil tudi prvi del romana »Ljudje pod bičem« Karla Mauseja; in razsodišče je pohvalilo njegovo široko zasnovo, aktualno snov in iskrenost v podajanju ter bilo mnenja, da pomeni ta knjiga velik korak naprej v Mausejevem umetniškem ustvarjanju, vendar je upeševalo dejstvo, da trilogija še ni zaključena.

V petek je prišlo na glavni cesti med Orehom in blokom pri Skofijah do težke avtobusne nesreče. Avtobus podjetja »Torta« iz Trsta, ki vzdružuje progo med Koprnikom in Trstom, je zaradi spolzke ceste zaletel v občestno drevje. Sunek je bil tako močan, da so skoraj vsi potniki zadobili večje ali manjše poškodbe. Na kraj nesreče je takoj prišel Rdeči križ, ki je odpeljal v tržaško bolnišnico preko 30 ranjencev. Povečini so to jugoslovanski državljani. Med temi je bila najhuje ranjena učiteljica Marija Gustinčič, učiteljica iz Skofij, kateri je skoro zmečkalo nogo. Zdravniki so ji operirali, a je še vedno v resnem stanju. Ostali ranjenci počasi zapuščajo bolnišnico, devet pa se jih bo moralo zdraviti nad mesec dni.

Že prvi dan je do polnoči potovalo skozi predor 810 avtomobilov iz Italije v Svico in 590 avtomobilov iz Švice v Italijo. V tem prometu je všteta tudi redna avtomobilska služba, ki bo trikrat dnevno vozila iz Aoste v Martigny.

Festival Evrovizije je bil v soboto 21. marca v Kopenhagnu. Sodelovali so pevci iz 16 držav. To je letos že deveti fe-

Pregled izidov na univerzi: Adria (glasovi: 58; sedje 1), Intesa - italijanski katoličani (543; 11), UGI - levičarji (317; 7), AGI - liberalci (282; 6), Independentisti (256; 5), GNT - fašisti (192; 4), FUAN - skrajni fašisti (95; 2).

Tovorna ladja za suhi tovar Poseidon, ki je bila zgrajena za Italmineral iz Palermo, so izročili prometu. Ladja ima 35 tisoč ton nosilnosti in razvija 18 vozljev hitrosti. Blagoslovitev je opravil goriški nadškof, msgr. Pangrazio. Slovensosti je botrovala grofica Maria Cao di San Marco, ki je razbila običajno steklenico in tako izvršila uradni krst, do katerega pa ni prišlo, ker je bila takrat sindikalna agitacija.

V Trst je dospelo 50 tovornih avtomobilov »OM« (model Titanov po 50 stotov vsak), ki so določeni za izvoz v Jugoslavijo. To je del 200 avtomobilov istega tipa, ki jih je Jugoslavija zaupala »OM«. Ta pošiljka je prva od celotnega naročila.

Spored od 29. marca do 4. aprila

Nedelja, 29. marca: 9.30 Slovenske zborovske skladbe. — 10.00 Prenos sv. maše iz stolnice sv. Justa. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »Velikonočni čudež«, radijska zgodba, ki jo je napisala Tončka Curk. — 12.00 Slovenska nabožna pesem. — 12.15 Vera in naš čas. — 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... Odmevi tedna v naši deželi. — 14.30 Sedem dni v svetu. — 15.30 Radijska novela - Leon Nikolajevič Tolstoj: »Vstajenje« - odlomek iz romana. — 18.20 Svetopisemski in religiozni motivi v sodobnem filmu - napisal Sergij Vesel. — 20.30 Iz slovenske folklore - Lelja Rehar: »Jezus je od smrti ustau, od njega bridke marte«.

Ponedeljek, 30 marca: 8.30 Prišla je pomlad - izbor veselih motivov, pripravil Saša Martelanc. — 10.00 Pisanica, biser ljudske umetnosti - pripravil Jože Peterlin. — 11.45 Orkester »Miramar«. — 16.00 »Vihar«, radijska drama, po istoimenski povesti Franceta Bevka. — 19.00 Ptičji festival - pripravil Tone Penko. — 20.30 Ambroise Thomas: »Mignon«, opera v treh dejanjih.

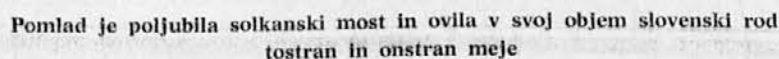
Torek, 31. marca: 11.45 Glasbeno poto-
vanje po Evropi. — 12.15 Pomenek s po-
slušaškami. — 18.00 Italijanščina po ra-
diu - 34. lekcija. — 19.15 Pisani balonci,
radijski tednik za najmlajše. — 21.00 Pre-
gled italijanske dramatike - pripravila Jo-
sip Tavčar v Jože Peterlin. — 21.50 Slo-
venski in jugoslovanski solisti.

Sreda, 1. aprila: 12.15 Brali smo za vas. — 13.30 Pol stoletja melodij. — 18.00 Znanstveni leksikon. — 18.30 Nove plošče resne glasbe. — 19.00 Pevski zbori Julijske Benečije in Furlanije: Zbor »Giuseppe Tartini«. — 19.15 Higiena in zdravje. — 21.00 Simfonični koncert.

Cetrtek, 2. apr.: 11.45 Jugoslovanski orkestri in pevci. — 12.15 Po društvih in krožkih: (9) »Slovenski fotoklub v Trstu«, pripravil Saša Martelanc. — 18.00 Italijanščina po radiu - 35. lekcija. — 18.30 Solistični koncert. — 19.15 Lepo pisanje, vzori in zgledi mladega rodu. Pripravila Valerija Glavič. — 21.00 »Iz take smo snovi kot sanje«, napisal Jože Javoršek (antologija iz Shakespearovih del). — 22.55 S »Festivala dveh svetov« v Spoletu 1963.

Petek, 3. apr.: 12.15 Pomenek s poslušavkami. — 18.00 Bilo je nekoč... Venec pravljic, pripovedk, legend: (20) »Začarana košuta« - pripravil Jurij Slama. — 18.30 Solisti Juljske Benečije in Furlanije. — 19.15 Radijska univerza: Električnik: (8) »Toplotni učinki električnega toka«. — 20.30 Gospodarstvo in delo - urednik Egidij Vršaj. — 21.00 Koncert operne glasbe. — 22.00 Znanost in tehnika - Frank Fink: »Novi materiali za jutrišnji svet«.

Sobota, 4. apr.: 11.45 Italijanski akvarel. — 12.15 Podobe iz narave. — 14.40 Pesmi za tercete. — 15.00 »Volan« (za avtomobiliste). — 15.30 »Nevesta s Korinjša«, ljudska igra v petih dejanjih, ki jo je po povesti Frana Jakliča napisal Martin Jevnikar. — 17.20 II. vatikanski koncil. Poročilo in komentarij o resolnem cerkvenem zboru. — 18.00 Poglavlja iz zgodovine slovenske književnosti - Vinko Belčič: (18) »Lik agilnega župnika Paglavca«. — 19.15 Družinski obzornik - urednik Ivan Theuerschuh. — 20.30 Teden v Italiji. — 21.00 Za smeh in dobro voljo. Besedilo: Danilo Lovrečič.

Ob zaključku lista smo prejeli tudi s Koroške točno število prijavitelcev za naše vseslovensko romanje v Lurd.

Tako more sedaj vodstvo romanja postreči že z dokončno številko. 710 nas je, ki bomo obiskali Marijini svetišči v Lurdu in Montserratu pri Barceloni. Za zadnje svetišče se je prijavilo 86 rojakov.

V imenu vseh teh romarjev pozdravlja romarsko vodstvo vse rojake s Tržaškega, Goriškega in Koroškega ter jim želi krščansko doživete in na božji milosti bogate velikonočne praznike!

